

"Korset, det heliga Korset!, är tungt"

Då du firade Korsets upphöjelses högtid, bönföll du Herren, av hela din själ, att han skulle ge dig nåden att "upphöja" det heliga Korset i dina själsförmögenheter och i dina sinnen ... Du bad om att få ett nytt liv! Ett sigill för att ge fasthet och äkthet åt din sändning... att hela du skall vara på Korset! Vi får se, vi får se. (Smedjan, nr. 517)

14 september

Korset, det heliga Korset!, är tungt.

Dels finns mina synder. Dels den sorgliga verklighet som är vår moder Kyrkans lidanden; många katolikers likgiltighet, som har en ”viljelös vilja”; avståndet – av olika anledningar – som skiljer oss från människor vi älskar; sjukdomar och lidanden, våra egna och andras ...

Korset, det heliga Korset!, är tungt.
Fiat, adimpleatur ...! Må Guds rättvisa och älskvärda vilja ske, uppfyllas, lovas och i evighet upphöjas över allting! Amen. Amen. (Smedjan, nr. 769)

Korset är varken sorg eller motvilja eller bitterhet ... Det är den heliga tröpåle där Jesus Kristus triumferar ... och där även vi triumferar, när vi med glädje och generositet tar emot vad Gud sänder oss. (Smedjan, nr. 788)

Uppoffringar, uppoffringar! Det är sant att man för att följa Jesus Kristus - det har han själv sagt - måste bära Korset. Men jag tycker inte om att höra människor som älskar Herren tala så mycket om kors och försakelser. När det finns Kärlek, är det en glädje att uppoffra sig - även om det känns svårt - och korset är det heliga Korset.

- En människa som kan älska och ge sig själv uppfylls av glädje och frid. Varför skall man då ständigt betona "uppoffringarna", som om man sökte tröst, när Kristi Kors - som är ditt liv - gör dig lycklig? (Plogfåran, nr. 249)